

ΔΥΤΙΚΟΘΡΑΚΩΝ ΚΑΙ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΜΑΚΕΔΟΝΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΚΑΙ ΠΑΘΗ ΥΠΟ ΤΩΝ ΒΟΥΛΓΑΡΟΕΞΑΡΧΙΚΩΝ ΚΑΤΑΚΤΗΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΝ Β΄ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΟΛΕΜΟ (1940-1944)

- Ιστορικό έγγραφο της αρχικής διαμαρτυρίας της Επιτροπής των εν Αθήναις καταφυγόντων Μακεδόνων και Θρακών, το οποίο υπεβλήθη κατά την 6η Οκτωβρίου 1941 στους εν Αθήναις Αντιπροσώπους του Γ΄ Ράϊχ και της Ιταλίας και δι' αυτού διατραγωδούνται τα μαρτύρια και πάθη των Ανατολικομακεδόνων και Δυτικοθρακών Ελλήνων στις Βουλγαροκρατούμενες Ελληνικές Επαρχίες της Ανατολικής Μακεδονίας και Δυτικής Θράκης.

Η κατά τον Απρίλιο του 1941 κατάρρευση του μετώπου είχε ως τραγικό συνεπακόλουθο την υπό των Γερμανών παραχώρηση των Ελληνικών Επαρχιών της Ανατολικής Μακεδονίας και Δυτικής Θράκης στους Βουλγαροεξαρχικούς συμμάχους τους, οι οποίοι ευθύς εξ αρχής και εκ νέου εφήρμοσαν το θηριώδες ανθελληνικό έργο τους που είχαν αρχικώς, κατά την περίοδο 1913-1919, εφαρμόσει στις πολυμαρτυρικές και πολυπαθείς ελληνικές επαρχίες της Ανατολικής Μακεδονίας και Δυτικής Θράκης.

Συνεπεία των εν λόγω θηριωδιών και φρικωδών πράξεων τους σε βάρος των Ελλήνων της Ανατολικής Μακεδονίας και Δυτικής Θράκης ήταν η αθρόα φυγή στην Αθήνα και σε άλλες περιοχές της Ελλάδος πλείστων όσων Ανατολικοθρακών και Δυτικοθρακών προκειμένου να σωθούν από την θανατηφόρο μάχαιρα των Βουλγάρων κατακτητών, οι οποίοι μεθοδικώς και συστηματικώς βάσει προδιαγεγραμμένου κρατικού σχεδίου τους επεδίωκαν τον αφελληνισμό και πλήρη εκβουλγαρισμό των ως άνω ελληνικών βορείων επαρχιών, όπως προαιωνίως διακαώς επεθύμουν.

Στις 6 Οκτωβρίου του 1941 η εν Αθήναις Επιτροπή των εκεί καταφυγόντων Ελλήνων της Ανατολικής Μακεδονίας και Θράκης συνέταξε μετά πάσης τεκμηριωμένης λεπτομερείας εκτενέστατη έγγραφη διαμαρτυρία για τις γενόμενες καθημερινώς σφαγές, διώξεις, βιαιοπραγίες και πλείστες άλλες βάνανυες και απάνθρωπες ατιμώσεις, τις οποίες υπέμεναν οι άνδρες και γυναίκες, ηλικιωμένοι και νέοι, Έλληνες κάτοικοι των υπό την στυγνή τυραννία των σχισματικών Βουλγαροεξαρχικών κατακτητών ευρισκομένων βορείων ελληνικών επαρχιών.

Η εν λόγω μεγάλης ιστορικής σημασίας και αξίας έγγραφη διαμαρτυρία, η οποία υπεβλήθη στους εν Αθήναις Αντιπροσώπους του Γ΄ Ράϊχ και της Ιταλίας, έχει ως εξής:

«Εξοχώτατε,

Εις μακρόν υπόμνημα από Ιουνίου ε.έ. το οποίο υπεβάλαμεν εις την Υμετέραν Εξοχότητα σχετικώς με την υπό των Βουλγάρων κατάληψιν της Αν. Μακεδονίας και της Δ. Θράκης, είχομεν την τιμήν να τονίσωμεν πόσον η κατοχή των επαρχιών τούτων της Ελλάδος εκ μέρους της Βουλγαρίας θα ήτο αναποφεύκτως ολεθρία διά τους πληθυσμούς αυτών, εν τω συνόλω Ελληνικούς. Αι ανησυχίαι εκείναι επαλήθευσαν δυστυχώς περισσότερο από ό,τι εφантаζόμεθα.

Ευθύς άμα τη αποχωρήσει των Γερμανικών στρατευμάτων, οι Βούλγαροι επεδόθησαν εις τον διά της βίας εκβουλγαρισμόν των Ελληνικών τούτων επαρχιών. Εξεδίωξαν και εκδιώκουν κατά χιλιάδας τους κατοίκους από των Αρχιερέων, Ιερέων, Επιστημόνων, Εμπόρων και Επαγγελματιών μέχρι των απλών Εργατών. Εδήμευσαν και δημεύουν τας περιουσίας των. Ετυράννησαν και τυραννούν τους κατοίκους διά κακοποιήσεως, φόνων, φυλακίσεων, απαγωγών εις Βουλγαρίαν, τρομοκρατήσεως και διά παντός είδους καταπιέσεων. Εβίασαν και βιάζουν γυναίκας, μετετόπισαν ολόκληρα χωρία, ελήστευσαν και ληστεύουν υπό ποικίλας μορφάς τους κατοίκους. Απηγόρευσαν την χρήσιν της Ελληνικής γλώσσης, κατέστησαν αδύνατον την τέλεσιν της θρησκευτικής λατρείας διά της διαρπαγής των Εκκλησιών και έκλεισαν τα Σχολεία.

Ήδη πληροφορούμεθα με άπειρον οδύνην, ότι από τη παρελθούσης Δευτέρας ή Τρίτης 29ης ή 30ης Σεπτεμβρίου ήρξατο και εξακολουθεί ακόμη συστηματική σφαγή εις τας κωμοπόλεις Δοξάτον, Χωριστήν, Κύργια, Ροδολείβος, Κοζλούκιοϊ, Αλιστράτην, Ορφάνι, Προσωτσάνην, Γάζορον και Καβάλλαν. Εις το Δοξάτον μόνον εσφάγησαν 1200 πρόσωπα. Το Κοζλούκιοϊ, η Προσωτσάνη και τα Δυτικά χωρία του Παγγαίου εβουβαρδίσθησαν υπό αεροπλάνων και κατεστράφησαν. Οικογένειαι φεύγουσαι εκ των δυτικών χωρίων του Παγγαίου, ανερχόμεναι εις 1500 περίπου επολυβολήθησαν ενώ κατηθύνοντο προς το Τσάγεζι διά να αποφύγουν την σφαγήν. Άγνωστον πόσα είναι τα θύματα μεταξύ αυτών. Ομοία κατάστασις επικρατεί και εις τα ανατολικά χωρία του Παγγαίου. Καθ' όλας τας πληροφορίας μας πρόκειται περί οργανωμένων σφαγών, εις ας συμπράττει το Βουλγαρικό Κομιτάτον μετά του Βουλγαρικού Στρατού. Εκάστη επικειμένη ομαδική εκτέλεσις προελέγετο υπό των Βουλγάρων εμπιστευτικώς εις πρόσωπα γνωστά αυτοίς.

Περί της Καβάλλας είπον, ότι θα επακολουθήση νυξ του Αγίου Βαρθολομαίου. Τα θύματα είναι, ως επί το πλείστον εύποροι και συντηρητικοί χωρικοί, προύχοντες, έμποροι των Κωμοπόλεων και της Καβάλλας, επιστήμονες, γυναίκες και παιδιά, αδιακρίτως. Εργάται εν Καβάλλα, εν οίς και γυναίκες, μεταβαίνοντες ει την εργασίαν των την 1ην Οκτωβρίου επολυβολήθησαν και εφονεύθησαν άνευ διακρίσεως. Τα χωρία πέριξ της Καβάλλας, Σέλιανη, Ζυγός, Κουρουτζού και άλλα υφίστανται την ιδίαν τύχην από της πρώτης Οκτωβρίου και εφεξής.

Θα ηυχόμεθα αι πληροφορίαί μας αύται να είναι εξωγκωμέναί. Δυστυχώς φοβούμεθα, ότι είναι ακριβείς. Δεν αμφιβάλλομεν, ότι οι Βούλγαροι θα εφεύρουν την δικαιολογίαν ότι έπταισαν τα θύματα. Αλλ' είναι νοητόν να έπταισαν συγχρόνως κωμοπόλεις και πόλεις ολόκληροι, απέχουσαι δεκάδας και εκατοντάδας χιλιομέτρων απ' αλλήλων, ώστε πάσα συνεννόησις να αποκλείηται; Είναι δυνατόν να έπταισαν τόσοι επιστήμονες, έμποροι, γεωργοί και εργάται αναμίξ μετά γυναικών και παιδίων;

Οι Βούλγαροι και εις το παρελθόν εφεύρον ομοίας δικαιολογίας όταν προέβησαν εις τας σφαγάς των Ελλήνων εν Ανατολική Ρωμυλία, Μακεδονία και Θράκη. Είμεθα βέβαιοι, ότι ουδείς θα τους πιστεύση. Ανέκαθεν η συμπεριφορά των απέναντι των ελληνικών πληθυσμών, οι οποίοι είχαν την ατυχίαν να ευρεθούν υπό την διοίκησίν των, υπήρξεν η ίδια: αιματηρά και απάνθρωπος μεταχειρίσις. Και είμεθα βέβαιοι ότι οι δεινοπαθούντες Έλληνες της Μακεδονίας και της Θράκης δεν έδωσαν, ούτε ήτο δυνατόν να δώσουν αφορμήν τινά προς τοιαύτης εκτάσεως βιαιότητας εναντίον των. Και ενώ ουδείς θα εξήτει να μείνη ατιμώρητος ένας ένοχος, δεν δύναται όμως να ανεχθή κανείς την

καταστροφήν ολοκλήρων κωμοπόλεων και χωρίων και την σφαγήν εκατοντάδων ή χιλιάδων προσώπων υπό την πρόφασιν ότι τιμωρείται πταίσμα τι. Τοιαύτη μεταχείρισις των πληθυσμών αποδεικνύει άνευ άλλου την ανικανότητα της Βουλγαρικής διοικήσεως. Δεν δύναται να ασκήση το έργον της ειμή διά της τρομοκρατίας και της αιματοχυσίας. Μισεί τους κατοίκους των επαρχιών μας. Δεν επιδιώκει ειμή την εξόντωσίν των. Οι Βούλγαροι πιστοποιούν έτσι ότι ευρίσκονται εκεί επί ξένου εδάφους, εν μέσω εθνικώς ξένων πληθυσμών. Ουδείς φονεύει αδιακρίτως και κατά μάζας τους ομοεθνείς του.

Οι εν Αθήναις Μακεδόνες και Θράκες, τόσοσιν εκείνοι που διαμένουν μονίμως εδώ, όσον και εκείνοι, οι οποίοι κατά χιλιάδας και δεκάδας χιλιάδων κατέφυγον εδώ μετά την εκδίωξίν των από τους Βουλγάρους, διαμαρτυρόμεθα με όλην την δύναμιν της ψυχής μας διά τας ωμότητας κατά των αδελφών μας, οι οποίοι παρεδόθησαν εις την στρατιωτικήν και πολιτικήν διοίκησιν της Βουλγαρίας. Έχομεν την τιμήν να καταγγείλωμεν εις υμάς τα γεγονότα ταύτα, τα οποία πλήττουν αθώους και δυστυχείς πληθυσμούς και να Σας ζητήσωμεν να πράξετε ό,τι είναι αναγκαίον διά να τεθή τέρμα εις αυτά. Μόνον μία ταχεία επέμβασις Υμών δύναται να είναι αποτελεσματική και να προλάβη περαιτέρω αφανισμόν των πληθυσμών. Ουδενός πεπολιτισμένου ανθρώπου ή λαού η συνείδησις δύναται να παραμείνη ασυγκίνητος. Η συμπεριφορά των Βουλγάρων εναντίον των Ελλήνων, τρις εντός του χρονικού διαστήματος μιάς ανθρωπίνης γενεάς - τω 1913, τω 1916 - 1918 και σήμερα - δεν είναι πλέον ανεκτή. Είμεθα βέβαιοι, ότι θα εξεγείρη πάντων τα ανθρωπιστικά αισθήματα, ούτως ώστε διά της εμπράκτου αποδοκιμασίας να σταματήση επί τέλους.

Θα είμεθα ευγνώμονες προς την Υμετέραν εξοχότητα, εάν ευαρεστηθή να προβή προς τον σκοπόν τούτον, εις ας ενεργείας ήθελε κρίνει αναγκαίας, και επί τούτοις υποσημειούμεθα...".

Υ.Γ.: *Το παρόν ιστορικό κείμενο αφιερούται στην ιερά και άληστο αιωνία Μνήμη πάντων των Ελλήνων της Ανατολικής Μακεδονίας και Δυτικής Θράκης, οι οποίοι εξεμέτρησαν μαρτυρικώς το ζην ένεκα της στογνής και απανθρώπως βάρβαρης ανθελληνικής μανίας των βουλγαροεξαρχικών κατακτητών κατά την περίοδο 1941-1944.*